

[ترجمه‌ای از متن انگلیسی]

[اطلاعات شخصی افراد حذف شده است]

بهائیان ایول: روحیه مثبت و سازنده

ژنو- ۵ ژوئیه ۲۰۱۰

پیرو تخریب خانه‌های بهائیان در روستای ایول در ایران – [که هفته پیش گزارش شد](#) – داستان دیگری نیز باید روایت شود: داستان روستاییانی که در برابر بی‌عدالتی‌هایی که همسایگان بهائی‌شان مجبور به تحملش شده‌اند، با آنها همدردی کرده‌اند.

این داستان در عین حال بیانگر شجاعت بهائیان و تعهد آنها به خیر و رفاه جامعه است. تعهدی که به آنها کمک می‌کند تا بر این آزار طولانی غلبه کنند و فعالانه در توسعه اجتماعی و اقتصادی روستای خود شرکت کنند.

خدمت و آزار

ایول روستای کوچکی در استان مازندران است که در روزگار قدیم اقامتگاه تابستانی دامداران مناطق اطراف بوده است. بیش از ۱۶۰ سال است که بهائیان در ایول حضور داشته‌اند. در حقیقت، از اولین روزها پس از تأسیس آئین بهائی در ایران در نیمه قرن نوزدهم میلادی، بهائیان حدود نیمی از کل جمعیت روستا را تشکیل داده‌اند. در تمام این مدت، بهائیان در کنار همسایگان مسلمان خود با سازش و هماهنگی نسبی زندگی کرده‌اند.

اما متأسفانه عناصری غیر محلی و به شدت بهائی-سنیز گهگاه خواسته‌اند مردم محل را علیه بهائیان برانگیزند که نتیجه‌اش آزار متناوب بهائیان، از تهدید به مرگ گرفته تا شکل‌های ملایم‌تر آزار بوده است.

نمونه اش واقعه‌ای در سال ۱۹۴۱ است که گروه‌هایی از خارج از روستا ساکنان محل را علیه بهائیان برانگیختند و جان آنها به خطر افتاد. بهائیان دستگیر شدند، به شدت مورد ضرب و شتم و اخاذی قرار گرفتند و خانه‌ها و دارایی‌هایشان به غارت رفت و سرانجام، به روستایی در فاصله هفت کیلومتری ایول تبعید شدند. وقتی چند ماه بعد اوضاع آرام شد، بهائیان با شجاعت به خانه‌ها و مزارع خود بازگشتند.

شاید شدت دشمنی برخی مردم با بهائیان را به بهترین نحو بتوان در رویدادی در اواسط دهه ۱۹۵۰، وقتی که یک عضو جمعیت تازه تأسیس حجتیه به ایول آمد، خلاصه کرد. حجتیه، یک سازمان نیمه مخفی و سنت‌گرای شیعه، در ایران، بر مبنای این فرض بنیان گذاشته شد که بزرگترین تهدید علیه اسلام از سوی «فرقه» بهائی است که باید از میان برداشته شود.

این فرد وقتی در تلاش‌هایش برای ایجاد تفرقه بین مسلمانان و بهائیان موفقیتی به دست نیاورد، سعی کرد بر اساس این ادعا که گاوهای بهائیان «نجس» هستند، از تغذیه گاوهای مسلمانان و بهائیان در یک چراگاه جلوگیری کند.

تا چند روز، گله‌های متعلق به بهائیان در طویله‌هایشان محبوس بودند در حالی که گاوهای مسلمانان به چراگاه می‌رفتند. بهائیان بارها برای این مسئله به کدخدای روستا مراجعه کردند و از او خواستند به حیوانات رحم کند. در نتیجه، تصمیم گرفته شد گله‌ها از دو جهت مخالف وارد چراگاه شوند تا حکم صادره مراعات شود. اما این تصمیم با غریزه طبیعی حیوانات موافق نبود و گاوها همچنان با هم می‌چریدند.

خدمت به پیشرفت اجتماعی

بهائیان سال‌ها با وجود تلاش‌هایی که برای سرکوب ایشان می‌شد، فعالانه به بهبود زندگی روستای خود کمک کرده‌اند. علاوه بر نقشی که در زمینه کشاورزی داشته‌اند، مدرسه‌ای تأسیس کردند که در آن کودکان محل، صرف نظر از دین‌شان تحت آموزش قرار می‌گرفتند. تا سال ۱۹۴۷ که حکومت ایران شروع به تأسیس مدارس روستایی کرد و مسئول مدرسه روستا شد، این مدرسه رو به توسعه بود و شش کلاس مقطع ابتدایی داشت که در آنها حدود ۱۲۰ دانش آموز از ایول و هفت روستای نزدیک تحت آموزش عمومی قرار داشتند.

نمونه دیگری از این گونه خدمات اجتماعی مربوط به سال ۱۹۶۱ است که بهائیان طرح و ساخت یک حمام برای استفاده اهالی را به اتمام رساندند. این کار شامل تعمیر منبع آب محل و احداث تجهیزات مدرن برای بالا بردن سطح بهداشت و سلامت عمومی مردم بود.

تشدید حملات

پس از انقلاب اسلامی ایران در سال ۱۳۵۷، وضعیت بهائیان ایول رو به وخامت گذاشت. زمین‌های بهائیان مصادره شد و تلاش‌ها برای باز پس گرفتن آن بی‌نتیجه ماند. بهائیان از دسترسی به درمانگاه‌ها و مؤسسات دیگری که خودشان در تأسیس کمک کرده بودند، محروم شدند و کودکان مسلمان توسط معلم خود تشویق شدند تا همکلاسی‌های بهائی خود را آزار دهند. به دنبال اعتراض والدین، معلم به روش‌های دیگری برای آزار دانش‌آموزان بهائی، از جمله مردود کردن آنها در امتحانات پرداخت.

در تیر ژوئن ۱۹۸۳، بهائیان را مجبور به ترک خانه‌هایشان کردند و با اتوبوس به نزدیک‌ترین شهر عمده یعنی ساری فرستادند. در ورود به ساری مسئولان آنها را به ایول بازگرداندند. در ایول، آنها را در مسجد محل زندانی کردند. بیش از ۱۳۰ نفر، از جمله کودکان و سالمندان، سه روز بدون غذا و آب در اسارت نگه داشته شدند.

وقتی فشار برای مجبور کردن آنها به انکار دین‌شان بی‌نتیجه ماند، به آنها اجازه داده شد به خانه‌های خود برگردند. اما همان شب اهالی روستا به آنها حمله کردند. تعدادی توسط جمعیت از پا درآمدند، گروهی مجروح شدند، و تعداد بیشتری ناگزیر در جنگلی که در آن نزدیکی بود پنهان شدند.

از آن زمان، بسیاری از بهائیان ایول به جایی در نزدیکی محل کوچ کردند و فقط در تابستان‌ها برای کاشت و برداشت محصولات و رسیدگی به املاک خود به روستا برمی‌گشتند. به گفته ناتولی درخشان، یکی از بهائیان ایول که اخیراً با رسانه فارسی زبان رادیو فردا مصاحبه کرده است، «هر بار و یا هر سالی که می‌خواستند به آنجا بروند، از دادگستری نامه می‌گرفتند که بتوانند دو روز، سه روز در خانه‌های خودشان بمانند.»

در سه سال گذشته، جامعه جهانی بهائی شاهد افزایش فشارها بر بهائیان ایول برای ترک کامل منطقه بوده است. دیان علائی، نماینده جامعه جهانی بهائی در سازمان ملل در ژنو، می‌گوید: «خانه‌های خالی آنها سوزانده شده، بهائیان مورد حملات زبانی و جسمی قرار گرفته‌اند، و گورستان بهائیان با ۱۰۰ سال قدمت مصادره و برای تبدیل به ملک مسکونی فروخته شده است.»

به گفته او: «دادخواهی‌های بسیاری در تمام سطوح مطرح شده، اما بهائیان فقط با بی‌تفاوتی روبرو بوده‌اند. مسئولان می‌گویند که در برابر مخالفتی که از سوی ساکنان محل با بهائیان می‌شود، کار زیادی نمی‌توانند انجام دهند و در همه موارد هم مأموران دولتی محل هر گونه آگاهی از تخریب‌ها یا انگیزه‌های آن را انکار کرده‌اند.»

او اضافه می‌کند: «آنچه در ایول و منطقه مازندران شاهد هستیم، بخشی از یک تلاش گسترده‌تر برای توهین به تمام بهائیان و تضعیف روحیه آنها و جلوگیری از اجرای آداب دینی‌شان به هر صورت ممکن است. حکومت تا امروز به طور قطع نشان داده که اگر پشتیبان این تلاش هم نباشد، تمایل یا توانایی پایان بخشیدن به آن را نیز ندارد.»

در هفته‌های اخیر وقتی آقای درخشان اخباری درباره تخریب قریب الوقوع خانه‌های بهائیان روستا شنید، همراه دیگر بهائیان به مسئولان مختلف مراجعه کرد تا از صحت و سقم شایعات اطلاع یابد. او به رادیو فردا گفت: «آنها گفتند چنین مطلبی ممکن نیست، شما اصلاً نگران نباشید؛ خوب! ما دلمان قرص شد.»

به گفته او: «ما نمی دانیم و نمی توانیم بگوییم که این کار از طرف چه کسی بوده. متأسفانه هر چه بوده، الان تخریب کامل انجام شده است.»

پشتیبانی محلی و بین المللی

با وجود این مردم بسیاری در ایول هستند که عمیقاً از این رویدادها متأثر شده اند. آقای درخشان در مصاحبه های دیگر با روز آنلاین کسانی را که بیزاری و نگرانی خود را از بدرفتاری نسبت به بهائیان ابراز داشته اند، ستایش کرد: «این روزها خیلی از هموطنان مسلمان ما آمدند با ما اشک ریختند و از ما عذرخواهی کردند و دستان ما را گرفتند و ما از همه آنها تشکر می کنیم.»

اخبار ایول در جاهای دیگر نیز مورد توجه گسترده قرار گرفته است، از جمله در رسانه های خبری جهان و خبرگزاری های آنلاین که گروهی از آنها رسانه های فارسی زبان هستند.

در میان گزارش های انگلیسی زبان، رادیو اروپای آزاد (رادیو آزادی) (Radio Free Europe/Radio Liberty) در ۲۹ ژوئن خبری با این عنوان منتشر کرد: «[تخریب خانه های بهائیان در ایران](#)». همچنین فیلمی از این حادثه که توسط مجموعه فعالان حقوق بشر ایران به دست آمده بود، پخش کرد.

در همان روز، مجله اینترنتی نشنال ریویو (National Review Online) مقاله ای زیر عنوان «رژیم، خانه های بهائیان را در ایران ویران می کند» منتشر کرد.

گزارشی در وبسایت بی بی سی، با عنوان «[ترس جامعه بهائی از آزار](#)»، با این مطلب آغاز شد: «اول عکس هایی از تیرهای چوبی به آتش کشیده شده دیده می شود. بعد ساختمان ها به چشم می آیند، بعضی هاشان بدون در و پنجره، بقیه به ویرانه ای تبدیل شده اند. فیلم لرزانی که توسط موبایل گرفته شده و فعالان حقوق بشر در ایران آن را روی یوتیوب منتشر کرده اند، صحنه هایی از تخریب را نشان می دهد که مخفیانه از داخل اتومبیل گرفته شده است... گزارش ها از ساکنان ایول حاکی از آن است که تا ۲۲ ژوئن، تقریباً ۵۰ خانه متعلق به بهائیان با خاک یکسان شده است.»

خانم علانی گفت: «بسیاری از این وبسایت ها جایی برای نظرات خوانندگان گذاشته اند. بعد از تحمل این همه آزار در این مدت طولانی، مطمئنیم که بهائیان ایول از پشتیبانی مردم سرتاسر دنیا، و از جمله بسیاری از ایرانیان دلسوز، که وقت گذاشته اند تا خشم خود را از حادثه اخیر ابراز کنند خوشحال اند.»